

Sławomir Joachimiak

Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. III KK 427/15

w sprawie braku możliwości zatarcia wcześniejszego skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 lub 4 k.k., gdy czyn popełniono przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia tego skazania

Streszczenie

Jest to glosa aprobująca tytułowy wyrok Sądu Najwyższego, którego teza brzmi: „Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k., także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania”.

Słowa kluczowe

Przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, zatarcie skazania, nietrzeźwy kierowca.

* * *

Teza z orzeczenia

Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania.

Glosa

Głosowanym wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2016 r. Sąd Najwyższy porusza doniosły w praktyce, bo decydujący o przyjęciu zaostrzonej odpowiedzialności karnej

Mgr Sławomir Joachimiak, doktorant w Katedrze Prawa Karnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, asystent sędziego w Sądzie Okręgowym w Kaliszu.

z art. 178a § 4 k.k., bądź „tylko” z art. 178a § 1 k.k., problem właściwego rozumienia określenia „wcześniejsze prawomocne skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, albo za przestępstwo określone w artykułach 173, 174, 177 lub art. 355 § 2, popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego” – jako przesłanki zastosowania typu kwalifikowanego przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Dokonuje tego w oparciu o realia sprawy, w których sąd rejonowy, wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r., uznał oskarżonego winnym tego, że w dniu 23 sierpnia 2014 r., będąc uprzednio prawomocnie skazanym¹ za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem sądu okręgowego z dnia 20 maja 2015 r. W oparciu o zarzut kasacji, Sąd Najwyższy dokonał ustalenia, że obydwa wcześniejsze wyroki skazujące za przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k., będące podstawą przyjęcia kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., uległy z mocy prawa zatarciu z dniem 5 maja 2015 r. Wysunął dalej (słuszny – *uwaga autora*) wniosek, że w związku z tym, iż wcześniejsze wyroki skazujące z art. 178a § 1 i 4 k.k., decydujące o przyjęciu, przy ponownym popełnieniu czynu tego samego rodzaju, zaostrej kwalifikacji prawnej z art. 178a § 4 k.k., uległy zatarciu przed wydaniem wyroku (obojętnie, czy przez sąd I czy też II instancji – *uwaga autora*²), nie można w chwili wyrokowania w sposób prawnie doniosły przyjąć, iż sprawca był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Tym samym Sąd Najwyższy powołał się na swoje wcześniejsze stanowisko w tym względzie i je podtrzymał³.

Pomijając wątpliwą kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.⁴, odnieść się należy do głównego przedmiotu tego rozstrzygnięcia i zainteresowania niniejszej pracy.

¹ Dwoma wyrokami, w tym jednym z nich orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co będzie miało znaczenie dla dalszych rozważań (*przyp. autora*).

² Por. S. Zimoch, *O początku i zakończeniu biegu okresu uprzedniego skazania*, Pal. 1981, nr 6, s. 78; B. Stefańska, *Zatarcie warunkowego skazania*, Prok. i Pr. 2009, nr 7–8, s. 122.

³ Por. wyrok SN z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. III KK 381/14, LEX nr 1621350, KZS 2015, nr 3, poz. 32. W głosowanym wyroku podano błędną sygnaturę, co zapewne było wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej. Dla porządku wskazać również należy na postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2012 r., sygn. IV KK 59/12, OSNKW 2013, nr 1, poz. 3.

⁴ Przyjąć bowiem należy, że pomiędzy art. 178a § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. nie zachodzi relacja uzasadniająca zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej – por.: R. A. Stefański, *Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.*, PiP 2010, nr 9, s. 61; S. Joachimiak, *Przeciw artykułowi 178a § 4 Kodeksu karnego*, Paragraf na Drodze 2015, nr 6, s. 17–27; tegoż, *Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia*

Istotą zatarcia skazania jest wyeliminowanie wszystkich konsekwencji prawnych, wynikających z popełnionego przestępstwa⁵ i z wyroku skazującego. Ma ono zapobiegać istnieniu w nieskończoność negatywnych skutków skazania oraz umożliwić readaptację do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie⁶. Instytucja ta powoduje definitywne wygaśnięcie skutków popełnionego przestępstwa i wymierzonej w związku z tym kary⁷, niweczy zatem również negatywny skutek, jaki wiąże się z ponownym popełnieniem przestępstwa przez skazanego w warunkach swoistej „recydywy”, o jakiej mowa w art. 178a § 4 *in principio* k.k. Wraz z zatarciem skazania powstaje bowiem fikcja prawna, iż skazanie nie miało w ogóle miejsca (wymazanie w sferze prawnej faktu skazania i zwolnienie z ponoszenia skutków skazania)⁸. Zgodnie z art. 106 *in fine* k.k., wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych. Nie oznacza to jednak uzależnienia przyjęcia skutku zatarcia skazania od usunięcia wpisu, gdyż samo usunięcie adnotacji o skazaniu jest czynnością administracyjno-techniczną⁹ i ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny, z mocą obalanego domniemania prawnego¹⁰.

Za podstawę zatarcia obydwu istniejących w chwili popełnienia nowego przestępstwa prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości skazań za przestępstwa tego samego rodzaju, Sąd Najwyższy w glosowanym orzeczeniu przyjął przepis art. 76 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. (w chwili popełnienia czynu), jako że za później popełnione przestępstwo orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Słusznie przy tym zauważył, że przyjęciu zatarcia wcześniejszych skazań nie stała na przeszkodzie treść przepisu art. 108 k.k., który przewiduje jedynie łączne zatarcie skazań, m.in.

16 stycznia 2014 r., w sprawie VKK 213/13, Ius Novum 2016, nr 4, s. 390–394; odmiennie odnośnie interesującego nas zdania 1 art. 178a § 4 k.k.: M. Małecki, Charakter prawny art. 178a § 4 k.k., Paragraf na Drodze 2011, nr 8, s. 34.

⁵ Por. B. Stefańska, *Zatarcie skazania*, Warszawa 2014, s. 187. Zwrócić jednak należy uwagę na pogląd, iż skutkiem zatarcia skazania nie jest uznanie za niebyłe faktu popełnienia przestępstwa, por. B. Stefańska, *Glosa (krytyczna – uwaga autora) do wyroku SN z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. IV KK 326/10*, WPP 2011, nr 1, s. 117–121.

⁶ Por. M. Leonieni, *Zatarcie skazania a potrzeby praktyki sądowej*, NP 1961, nr 7–8, s. 864; W. Cełiński, *Problem puszczenia w niepamięć skazania*, NP 1963, nr 6, s. 684; R. Krajewski, *Zatarcie skazania w prawie karnym*, PiP 2007, nr 11, s. 105–106; B. Stefańska, *Zatarcie skazania*, Warszawa 2014, s. 187.

⁷ Zob. B. Stefańska, *Zatarcie skazania, op. cit.*, s. 195.

⁸ Por. S. Zimoch, *Istota i znaczenie instytucji zatarcia skazania*, Pal. 1979, nr 8–9, wkładka, s. 4; R. Krajewski, *Zatarcie skazania w prawie karnym*, PiP 2007, nr 11, s. 105; wyrok SN z dnia 7 marca 2012 r., sygn. II KK 31/12, Prok. i Pr. 2012, nr 6, poz. 15; B. Stefańska, *Glosa do postanowienia SN z dnia 4 stycznia 2011 r., sygn. SDI 32/10*, Pal. 2011, nr 9–10, s. 141; teźże, *Zatarcie skazania*, Warszawa 2014, s. 214.

⁹ Por. A. Świątkowski, A. Zoll, *Glosa do uchwały SN z dnia 20 czerwca 1980 r., sygn. I PZP 13/80*, Pal. 1982, nr 6–7, s. 110; R. Krajewski, *Zatarcie skazania w prawie karnym*, PiP 2007, nr 11, s. 107–108; B. Stefańska, *Zatarcie warunkowego skazania*, Prok. i Pr. 2009, nr 7–8, s. 122; teźże, *Zatarcie skazania*, Warszawa 2014, s. 214.

¹⁰ Por. S. Zimoch, *Istota i znaczenie instytucji zatarcia skazania*, Pal. 1979, nr 8–9, wkładka, s. 7; B. Stefańska, *Zatarcie warunkowego skazania*, Prok. i Pr. 2009, nr 7–8, s. 122–123.

w przypadku, gdy po rozpoczęciu biegu okresu koniecznego dla zatarcia skazania, a przed jego upływem, sprawca popełnił kolejne przestępstwo. Jego zastosowanie wyłączał przepis uważany za szczególny w stosunku do art. 108 k.k., to jest właśnie art. 76 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.)¹¹, który przewiduje, iż zatarcie skazania, w przypadku orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, następuje z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.

W stanie prawnym obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. możliwa była zatem sytuacja, że w trakcie popełnienia nowego przestępstwa sprawca był uprzednio skazany (na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), natomiast w chwili wyrokowania to uprzednie skazanie (od którego – przykładowo – uzależnione było zastosowanie surowszej kwalifikacji prawnej czynu sprawcy, np. z art. 178a § 4 k.k.) uległo już zatarciu. Słusznie się bowiem przyjmuje, że decydujący dla oceny zachowania sprawcy, w zakresie uprzedniej karalności, jest stan faktyczny istniejący w chwili wyrokowania, a nie z chwili popełnienia przestępstwa¹². Zatarcie skazania jest bowiem, jak już wspomniano, fikcją prawną, która nie eliminuje samego faktu skazania, który przecież realnie zaistniał w przeszłości¹³, a jedynie nakazuje traktować je jako niebyłe w sferze prawnej. Oceny takiej dokonuje się przede wszystkim w chwili wyrokowania. To jest bowiem właściwa chwila, aby dokonać ustaleń w zakresie realizacji znamion przestępstwa, prawnokarnej oceny zachowania skazanego w chwili popełnienia czynu.

¹¹ Por. wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., sygn. V KKN 104/00, LEX nr 50954; wyrok SN z dnia 11 marca 2010 r., sygn. IV KK 396/09, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 540; wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. IV KK 168/13, OSNKW 2013, nr 12, poz. 107; wyrok SN z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. V KK 367/14, Prok. i Pr. 2015, dodatek „Orzecznictwo” nr 4, poz. 2; B. Stefańska, *Zatarcie warunkowego skazania*, Prok. i Pr. 2009, nr 7–8, s. 120–121; teźże, *Zatarcie skazania*, Warszawa 2014, s. 257; J. Lachowski, (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego, Warszawa 2015, s. 409; wyrok SN z dnia 12 października 2016 r., sygn. V KK 178/16, LEX nr 2142041; wyrok SN z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. V KK 265/15, Legalis nr 1526334; por również wątpliwości w tym zakresie M. Błaszczyk, (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego, Warszawa 2015, s. 688 oraz G. Bogdana, (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. I, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa 2016, s. 876.

¹² Por. *Wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w sprawie prawidłowego stosowania przepisów dotyczących przestępstw popełnionych w warunkach recydywy* – uchwała SN z dnia 22 grudnia 1978 r., sygn. VII KZP 23/77, OSNKW 1979, nr 1–2, poz. 1, z glosami: W. Kubali, Pal. 1979, nr 11–12, s. 109–114 oraz W. Woltera, PiP 1979, nr 12, s. 178–185; także S. Zimoch, *O początku i zakończeniu biegu okresu uprzedniego skazania*, Pal. 1981, nr 6, s. 77–78; A. Zoll, *Środki związane z poddaniem sprawcy próbie i zamiana kary*, (w:) *Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz*, pod red. W. Wróbla, Kraków 2015, s. 438.

¹³ Dlatego zatarcie skazania nie powoduje rehabilitacji sprawcy – por. B. Stefańska, *Zatarcie skazania*, Warszawa 2014, s. 195–197; por też: postanowienie SN z dnia 4 stycznia 2011 r., sygn. SDI 32/10, OSNKW 2011, nr 2, poz. 12 oraz wyrok SN z dnia 29 października 2015 r., sygn. I CSK 893/14, LEX nr 1991135.

Pogląd o statusie art. 76 § 1 k.k. jako *lex specialis* w stosunku do art. 108 k.k., uwydatniany przede wszystkim w orzecznictwie Sądu Najwyższego¹⁴, był niekiedy podważany w doktrynie¹⁵. Wskazywano bowiem na nieuzasadnione uprzywilejowanie osób skazanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary¹⁶. Obecnie, w stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.¹⁷, nie budzi już żadnych wątpliwości, że pomimo treści przepisu art. 76 § 1 k.k. przewidującego zatarcie skazania w przypadku orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, z mocy prawa, z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, stosuje się również przepis art. 108 k.k.¹⁸, wskazujący na możliwość jednoczesnego jedynie zatarcia wszystkich skazań¹⁹.

Istotny w tej mierze i słuszny jest również przywołany w głosowanym orzeczeniu pogląd, że przez „ponowne popełnienie przestępstwa” w rozumieniu art. 108 k.k., które stanowi swego rodzaju przerwanie biegu okresu zatarcia skazania²⁰, należy rozumieć ponowne popełnienie przestępstwa, stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym²¹, gdyż w innym przypadku naruszono by jedną z podstawowych zasad szeroko rozumianego prawa karnego, to jest domniemania niewinności²².

¹⁴ Por. orzecznictwo wskazane w przypisie 12. Por. też J. Majewski, *Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015*, Warszawa 2015, s. 280.

¹⁵ Por. J. Majewski, *Kodeks karny...*, *op. cit.*, s. 280; Sz. Tarapata, *Kilka uwag na temat nowelizacji przepisów Kodeksu karnego dotyczących instytucji przedawnienia oraz zatarcia skazania*, *Pał.* 2015, nr 7–8, s. 142.

¹⁶ Por. J. Majewski, *Kodeks karny...*, *op. cit.*, s. 280.

¹⁷ Zmiana wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – *Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), utrzymana w mocy kolejnymi nowelizacjami.

¹⁸ Poprzez dodatnie sformułowania: „Przepis art. 108 stosuje się”; por. J. Majewski, *Kodeks karny...*, *op. cit.*, s. 280; Sz. Tarapata, *Kilka uwag...*, *op. cit.*, s. 142; V. Konarska-Wrzošek, Warszawa 2016, s. 445; A. Zoll, (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. I, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa 2016, s. 352–353.

¹⁹ Zasygnalizować w tej mierze trzeba, że zmiana ta wzbudza wątpliwości w doktrynie co do swej słuszności, por. A. Zoll, (w:) *Kodeks karny...*, *op. cit.*, s. 352–353.

²⁰ Por. A. Grześkowiak, (w:) *Kodeks karny. Komentarz*, pod red. A. Grześkowiak, K. Wiaka, Warszawa 2015, s. 688.

²¹ Por. postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2012 r., sygn. IV KK 59/12, OSNKW 2013, nr 1, poz. 3; B. Stefańska, *Zatarcie skazania...*, *op. cit.*, s. 359; M. Błaszczuk, (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. II, por red. M. Królikowskiego, R. Zawłockiego, Warszawa 2015, s. 687; G. Bogdan, (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. I, pod red. W. Wróbla, A. Zolla, Warszawa 2016, s. 874.

²² Por. pogląd A. Wąska, (w:) O. Górniok, S. Hoc, M. Kalitowski, S. Przyjemski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, *Kodeks karny. Komentarz*, t. I, Gdańsk 2005, s. 771, powoływany następnie w piśmiennictwie.

Bibliografia

1. Błaszczyk, M. (2015). (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego, Warszawa.
2. Bogdan, G. (2016). (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. I, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa.
3. Celiński, W. (1963). *Problem puszczenia w niepamięć skazania*, NP, nr 6.
4. Grześkowiak, A. (2015). (w:) *Kodeks karny. Komentarz*, pod red. A. Grześkowiak i K. Wiaka, Warszawa.
5. Joachimiak, S. (2016). *Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., w sprawie o sygn. V KK 213/13*, Ius Novum, nr 4.
6. Joachimiak, S. (2015). *Przeciw artykułowi 178a § 4 Kodeksu karnego*, Paragraf na Drodze, nr 6.
7. Konarska-Wrzosek, V. (2016). (w:) *Kodeks karny. Komentarz*, pod red. V. Konarskiej-Wrzosek, Warszawa.
8. Krajewski, R. (2007). *Zatarcie skazania w prawie karnym*, PiP, nr 11.
9. Kubala, W. (1979). *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1978 r. sygn. VII KZP 23/77*, Pal. nr 11–12.
10. Lachowski, J. (2015). (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego, Warszawa.
11. Leonieni, M. (1961). *Zatarcie skazania a potrzeby praktyki sądowej*, NP, nr 7–8.
12. Majewski, J. (2015). *Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015*, Warszawa.
13. Małecki, M. (2011). *Charakter prawny art. 178a § 4 k.k.*, Paragraf na Drodze, nr 8.
14. Stefańska, B. (2011). *Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. IV KK 326/10*, WPP, nr 1.
15. Stefańska, B. (2011). *Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2011 r., sygn. SDI 32/10*, Pal., nr 9–10.
16. Stefańska, B. (2014). *Zatarcie skazania*, Warszawa.
17. Stefańska, B. (2009). *Zatarcie warunkowego skazania*, Prok. i Pr., nr 7–8.
18. Stefański, R., A. (2010). *Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.*, PiP, nr 9.
19. Świątkowski, A., Zoll, A. (1982). *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1980 r., sygn. I PZP 13/80*, Pal., nr 6–7.
20. Tarapata, S. (2015). *Kilka uwag na temat nowelizacji przepisów Kodeksu karnego dotyczących instytucji przedawnienia oraz zatarcia skazania*, Pal., nr 7–8.
21. Wąsek, A. (2005). (w:) O. Górniok, S. Hoc, M. Kalitowski, et al., *Kodeks karny. Komentarz*, t. I, Gdańsk.
22. Wolter, W. (1979). *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1978 r. sygn. VII KZP 23/77*, PiP nr 12.
23. Zimoch, S. (1979). *Istota i znaczenie instytucji zatarcia skazania*, Pal., nr 8–9, wkładka.
24. Zimoch, S. (1981). *O początku i zakończeniu biegu okresu uprzedniego skazania*, Pal., nr 6.

25. Zoll, A. (2016). (w:) *Kodeks karny. Część ogólna*, t. I, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa.
26. Zoll, A. (2015). *Środki związane z poddaniem sprawcy próbie i zamiana kary*, (w:) *Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz*, pod red. W. Wróbla, Kraków.

* * *

Commentary on the ruling of the Supreme Court of 1 April 2016, Ref. III KK 427/15, on the lack of possibility of expungement of an earlier conviction for a crime under art. 178a § 1 or 4 Penal Code, if a later deed was committed before the required period of time had elapsed for expungement of the earlier conviction

Abstract

This is a commentary approving the titular ruling of the Supreme Court, which reads: “The fact of the lawful expungement of an earlier criminal conviction for an offence defined in Art. 178a § 1 Penal Code or mentioned in Art 178a § 4 Penal Code makes it impossible to accept the responsibility of the perpetrator on the basis of Art 178a § 4 Penal Code even if the deed was committed before the necessary period of time had elapsed allowing expungement of the previous conviction”.

Key Words

Crime against road traffic safety, expungement of a conviction, drunk driver.

